

JE A NENÍ MI DO ZPĚVU

I.

Vypadala blízka, zapadla do mihnuvších. Stihl jsem
linoryt, tudíž se mi stýská méně,

a co hlavně – karaoke! U něj jsem pyšný, jak
elegantně dokážu usmrtit cit, jak jemně, s jakou
vizuální sebekontrolou:

za zbraň jistoty volím paví péro čtyřoké, jež z em pé
trojek dvou písní v jednom hlase vymete soubory
nepřezpívatelných tísňů na počet nula.

Poté zbraň fuj. Pryč s pýchou, jedna neopatrná
manipulace s myslí, v ní zapomenutý náboj
egocentrika a na věčnost odpluje i přízeň samoty.

II.

A samotu já rád, je tou poslední, která se mě
s láskou dotýká.

A všechen tvrdý mobiliář bytu, od skříní, přes
dveře po zrcadla, jsou její nastavené boky, abych se
měl čeho chytit.

Ale bývá to někdy hořká komedie: ona chce dítě, já
do ní, nevděčník, pořád jen hlavou.